

Arrest

nr. 229 222 van 25 november 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat B. LOOS *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor verwerende partij

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 20 februari 2018 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 22 februari 2018 om internationale bescherming. Op 13 juni 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 17 juni 2019 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Sayad Kanda (district Mehtarlam, provincie Laghman).

Uw vader werkte als ingenieur voor verschillende internationale organisaties. Op een gegeven moment kwamen mensen naar uw dorp om iedereen te bedreigen die voor de overheid werkte. Ook in de moskee riepen ze af dat iedereen die voor de overheid werkte zou vermoord worden. U en uw familie besloten te verhuizen naar het dorp Abdyan (district Behsud, provincie Nangarhar), waar uw grootmoeder woonde. Dit was zo'n twee of drie maanden voor uw vertrek uit Afghanistan.

In Behsud kregen u en uw familie dreigbrieven. Jullie namen deze evenwel niet serieus en dachten dat iemand jullie gewoon bang wou maken.

U was op een dag thuis aan het lunchen toen op de deur werd geklopt. De bezoekers identificeerden zich als zijnde van het islamitische emiraat van Afghanistan. U lichtte uw vader in, die stiekem het huis langs achter verliet. U heeft sindsdien geen nieuws meer van uw vader. De Taliban kwamen binnen en vroegen naar uw vader. Ze zochten hem omwille van zijn werk voor de buitenlanders. Ze vonden hem niet, sloegen uw moeder en grootmoeder, en zeiden dat ze nog terug zouden komen. Uw moeder en grootmoeder dienden zo'n twee weken nadien klacht in bij de autoriteiten omwille van de verdwijning van uw vader.

De Taliban kwamen opnieuw naar uw huis op zoek naar uw vader. Gezien hij er niet was, wouden ze u meenemen. Uw moeder en grootmoeder smeekten hen, waarop ze besloten om u nog niet mee te nemen. Ze gaven jullie tien dagen om uw vader te bezorgen, zo niet zouden ze u alsnog meenemen. U verliet het land drie of vier dagen nadat ze een tweede keer waren langsgeslagen, in de tweede maand van 1395 (=april/mei 2016).

U reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije en Oostenrijk naar Duitsland, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 2 juli 2016 werden in Hongarije en op 19 augustus 2016 in Duitsland uw vingerafdrukken genomen. U wachtte het antwoord van uw verzoek ginds niet af omdat u er niet meer wou blijven. U besloot om dichterbij uw familieleden, namelijk ooms en neven, in België te komen wonen. U verliet na tweeëntwintig maanden Duitsland en diende op 22 februari 2018 in België een verzoek om internationale bescherming in.

Na uw vertrek uit Afghanistan kwamen uw belagers nog vaak terug naar het huis van uw grootmoeder, doch weet u niet hoeveel keren. Uw moeder, broers en zussen verlieten ook dit huis doch weet u niet naar waar.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u vreest te worden gevisieerd door de Taliban. U loopt bovendien des te meer een risico omdat uw familie een politiek profiel zou hebben. Zo was uw grootvader ooit provinciegouverneur alsook de burgemeester van Jalalabad.

Ter staving van uw verzoek legt u uw taskara, die van uw vader, een familiefoto en tal van certificaten van het werk van uw vader neer. Uw advocaat bezorgt het CGVS na uw persoonlijk onderhoud uw tijdelijke verblijfsdocumenten in Duitsland.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaart nachtmerries te hebben. Hieruit blijkt niet dat u niet bij machte zou zijn om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Verder dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 13 maart 2018, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar een goede schatting is. Dat u zestien jaar zou zijn geweest bij aankomst, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid. Uw advocaat stelt dat men in Duitsland wel geloof hechtte aan uw beweerde leeftijd, en staat dit met uw tijdelijke verblijfsdocumenten in dat land, doch geeft uw advocaat zelf aan dat er ginds geen leeftijdsonderzoek werd uitgevoerd (CGVS, p.17). Dat men in een ander Europees land geen twijfels heeft geuit bij uw beweerde leeftijd kan de uitslag van het onafhankelijke onderzoek van de Dienst Voogdij evenwel niet weerleggen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het Commissariaat-Generaal (CGVS) kan namelijk geen geloof hechten aan de door u aangehaalde problemen met de Taliban. U verklaart dat de Taliban u wouden meenemen omdat ze uw vader niet konden vinden. Ze zouden namelijk gekant geweest zijn tegen zijn professionele activiteiten met de buitenlanders (CGVS, p.7 & 8). Uw gebrekkige kennis over de werkzaamheden van uw vader maken zijn beweerde professionele activiteiten geenszins aannemelijk. U verklaart dat hij als ingenieur werkzaam was en iets in de landbouwsector deed, doch heeft u het raden naar wat hij precies zou gedaan hebben. U beweert dat hij voor tal van organisaties actief was in het verleden, doch weet u slechts één naam te geven, die van PRT. Van wanneer tot wanneer hij hier zou gewerkt hebben of wat hij hier juist deed is voor u opnieuw een raadsel. U weet alleen dat hij hier zou gewerkt hebben toen u klein was. Verder weet u niet eens te zeggen voor welke organisatie uw vader laatst zou gewerkt hebben. Hoelang hij hier al zou gewerkt hebben, weet u evenmin. Gevraagd naar de naam van zijn baas of enige andere collega, moet u opnieuw het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.13-15). Dat u zo weinig afweet van de beweerde activiteiten van uw vader doet concluderen dat uw vader helemaal niet actief was als ingenieur voor buitenlandse organisaties. Dat u hierdoor problemen zou hebben gekend met de Taliban kan aldus evenmin als geloofwaardig worden beschouwd.

Tal van zaken bevestigen dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweerde problemen. Niet in het minst omdat uw verklaringen allesbehalve consistent blijken. U verklaarde bij de DVZ dat de Taliban u wouden doden omdat u zogezegd zou samenwerken met de autoriteiten (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U maakt hier bij het CGVS geen enkele melding van. Gevraagd of ze u hiervan verdachten antwoordt u van niet omdat u jong was (CGVS, p.10). Verder verklaarde u bij de DVZ dat u ook enkele dreigbrieven ontving maar dat u zich niet herinnerde hoeveel (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Gezien u tijdens uw relaas bij het CGVS dreigbrieven onvermeld laat, wordt u hiernaar gepolst en verklaart u geen dreigbrieven te hebben ontvangen. Geconfronteerd met deze belangrijke tegenstrijdigheid, wijzigt u uw verklaringen en antwoordt u er twee te hebben ontvangen. Geconfronteerd met de vaststelling dat u bij de DVZ nog verklaarde niet te weten hoeveel brieven, wijzigt u andermaal uw verklaringen door te stellen dat het er ook drie konden zijn geweest maar dat u in werkelijkheid niet weet hoeveel (CGVS, p.9). Uw steeds wijzigende verklaringen bevestigen het frauduleus karakter van uw asielrelaas. U legt de reden voor deze tegenstrijdigheden bij uw zogezegde concentratie- en geheugenproblemen, u zou ziek zijn (CGVS, p.10 & 11). Gevraagd welke ziekte u heeft, antwoordt u nachtmerries te hebben. Dergelijke zwaarwichtige en belangrijke tegenstrijdigheden omtrent essentiële zaken van uw relaas kunnen bezwaarlijk worden toegeschreven aan concentratieproblemen of nachtmerries. Uw verklaring dat jullie deze twee dreigbrieven niet serieus namen, springt bovendien in het oog. Zo geeft u zelf aan dat jullie deze zouden gekregen hebben in Behsud, waar jullie naartoe zouden zijn verhuisd nadat jullie in Laghman bedreigd werden (CGVS, p.7, 8 & 10). Dat u deze brieven dan niet serieus zou nemen, is bijzonder merkwaardig.

Nog andere zaken bevestigen dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde problemen. U verklaart dat de Taliban aan de deur van uw huis stonden op zoek naar uw vader. Dat ze dan eerst zichzelf identificeren vooraleer binnen te vallen is op zijn minst opmerkelijk te noemen. Men moge verwachten dat ze uw vader niet de kans geven om te vluchten. Nadat ze zouden zijn binnengekomen en uw vader niet vonden, zouden ze jullie gezegd hebben dat ze zouden terugkomen en bedreigden ze jullie met de dood, gaat u verder (CGVS, p.7 & 8). Dat u en uw familie dan besluiten thuis te blijven wonen, doet andermaal de wenkbrauwen fronsen. U verklaart dat de Taliban twee weken later terugkwamen en ermee dreigden u met hen mee te nemen als u uw vader niet aan hen zou bezorgen.

Dat ze u daarvoor dan tien dagen de tijd geven, raakt opnieuw kant noch wal. Men moge ervan uitgaan dat ze u niet de opportuniteit bieden om op de vlucht te slaan. Uw familie, op uw grootmoeder na, zou nog twee of drie maanden thuis zijn blijven wonen vooraleer het huis te verlaten (CGVS, p.9). Dat ze nog zolang zouden wachten, ligt evenmin in de lijn der verwachtingen. Hoewel uw oom nog steeds contact heeft met uw grootmoeder, weet u verbazingwekkend genoeg niet eens te zeggen waar uw familie van plan was om naartoe te gaan (CGVS, p.8 & 9). Dit is ook al weinig aannemelijk. Verder verklaart u dat de Taliban nog vaak terug naar uw huis kwamen, doch weet u niet eens te zeggen hoe vaak (CGVS, p.9). U kan niet eens verduidelijken of de Taliban nog zouden zijn terugkomen in de twee of drie maanden dat uw familie er nog zou gewoond hebben. Men moge verwachten dat u dergelijke essentiële zaken wel weet.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen problemen met de Taliban.

U verklaart dat u omwille van de achtergrond van uw familieleden ook problemen ondervond. Volgens uw verklaringen zou iedereen in uw familie problemen hebben gekend door de politieke activiteiten van uw grootvader, die zowel gouverneur als burgemeester zou zijn geweest (CGVS, p.10 & 12). U verklaart evenwel dat uw grootvader stierf toen u klein was en u hem nooit zelf gezien heeft (CGVS, p.11). Dat u problemen zou ondervinden omwille van zijn professionele activiteiten twintig jaar geleden is niet aannemelijk. Gevraagd welke problemen u ooit zou gekend hebben omwille van de werkzaamheden van uw familieleden, verwijst u naar de hierboven ongeloofwaardig geachte verklaring dat uw vader ingenieur was en daardoor problemen ondervond (CGVS, p.11). Opnieuw de vraag gesteld of u ooit problemen ondervond omwille de activiteiten van uw familieleden, antwoordt u van niet (CGVS, p.10 – 12). Dat u omwille van de politieke achtergrond van uw lang overleden grootvader of van de professionele achtergronden van uw familieleden problemen zou ondervinden bij terugkeer naar Afghanistan, maakt u allerminst aannemelijk. Uw eigenste ervaringen bewijzen dit. De enige problemen die u aanhaalt worden, zoals hierboven aangetoond, ongeloofwaardig geacht. Het feit dat uw oom B. K. (...) in 2008, uw oom B. J. (...) in 2010, de neef van uw moeder B. S. (...) in 2010 en uw neef B. A. R. (...) in 2015, de vluchtelingenstatus verkregen hebben in België doet geen afbreuk aan deze beslissing. Elk verzoek om internationale bescherming wordt individueel en op eigen merites beoordeeld en, zoals hierboven aangetoond, blijkt uit uw dossier nergens dat u een vrees voor vervolging heeft in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico hebt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bovenstaande vaststellingen leiden onvermijdelijk tot de conclusie dat u uw beweerde vrees niet geloofwaardig maakt. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 (pag.1, 71-77, en 87, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele

bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Behsud te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten

Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in de laatste maanden, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bremmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad

Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de typologie van het geweld en het conflictpatroon in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is, en in alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Waar blijkt dat de Taliban volgens hun eigen rapportering over een zekere mate van controle beschikt in Surkhrod en het district als gecontesteerd wordt aangeduid door andere bronnen, dient erop gewezen te worden dat dit niet volstaat om te besluiten dat er sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vw. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen te worden om in het kader van een alomvattende benadering het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren. Volgende indicatoren worden in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun regio van herkomst te verlaten. Uit de analyse van de veiligheidsincidenten in het district Surkhrod blijkt dat in de rapporteringsperiode sprake was van 30 geregistreerde incidenten, waarbij geweld in het district voornamelijk doelgericht is, waarbij de doelwitten de Afghaanse veiligheidsdiensten of opstandelingen betreffen, en er regelmatig melding gemaakt wordt van operaties van de veiligheidsdiensten waarbij opstandelingen worden gedood. Ook vielen in deze periode occasionele burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat de betwiste controle in het district een dermate ernstige impact heeft op de veiligheidssituatie in Surkhrod dat er voor burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is louter op basis van hun aanwezigheid in het district.

Niettegenstaande er zich in het district Behsud met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de drie districten in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten in de districten, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de districten een toevluchtsoord zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Behsud actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Behsud in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Behsud een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Behsud. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Behsud. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Behsud vestigt. Immers, u bent een volwassen man die beschikt over de nodige kwaliteiten om professioneel aan de slag te gaan in Behsud. Zo spreekt u Pashtou en Dari (CGVS, p.1), de twee landstalen van Afghanistan. Verder kan u lezen en schrijven en ging u tot en met de achtste graad naar school (CGVS, p.4). Gezien u zich jonger voordoet dan u volgens uw leeftijdsonderzoek bent, kan men er bovendien van uitgaan dat u langer naar school ging dan u doet uitschijnen. Men kan dus concluderen dat u, een volwassen man die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar Afghanistan over de mogelijkheden beschikt om in Behsud aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen.

Alles wijst er bovendien op dat uw familie nog steeds in Behsud woont. U verklaart dat u bij vertrek in Behsud woonde, samen met uw ouders, broers en zussen. U verklaart dat ze hier wegtrokken doch legt de reden hiervoor bij uw beweerde problemen. Hierboven werd reeds aangehaald waarom deze niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd, waardoor men ervan kan uitgaan dat uw familie zich nog steeds in Behsud bevindt. Dat u bovendien zelf nog een tijd in Behsud heeft gewoond weet een hervestiging alleen maar te faciliteren. Het lijkt er daarenboven sterk op dat u de duur van uw verblijf in Behsud tracht te minimaliseren. U verklaart bij het CGVS dat u hier slechts twee of drie maanden voor uw vertrek uit Afghanistan ging wonen. Echter staat in uw verklaringen die u aflegde bij de DVZ te lezen dat u naar Behsud verhuisde zes jaar geleden en hier woonde tot aan uw vertrek, tweeënhalf jaar geleden (verklaring DVZ, vraag 10). Dat dit een fout moet zijn geweest lijkt uitgesloten. Zo staat in uw verklaringen afgelegd bij aankomst in België dat u geboren bent in Laghman maar dat u opgroeide (letterlijk: agrandit) in Behsud (minderjarigenfiche, adresse dans le pays d'origine). Het lijkt dan ook ontegensprekelijk dat u de duur van uw verblijf in het veilige Behsud tracht te minimaliseren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Behsud over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De foto waarop uw familie is te zien levert geen enkel bewijs voor uw beweerde problemen. De taskara, die van uw vader en documenten omtrent zijn beweerde werkzaamheden weten bovenstaande analyse evenmin om te buigen. Dergelijke documenten weten uw relaas slechts te staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas en uw beweerde leeftijd te herstellen.

Bovendien spreekt uw taskara de uitslag van het leeftijdsonderzoek tegen, waarmee u bovenstaande informatie lijkt te bevestigen. Dat u bovendien met een taskara op de proppen komt en stelt dat u deze mee hebt genomen uit Afghanistan doet verbazen (CGVS, p.3). Zo verklaarde u bij de DVZ nog dat u uw taskara onderweg was verloren (verklaringen DVZ, vraag 29).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 4 en 8 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker stelt een objectief risicoprofiel te hebben. Hij benadrukt dat het vaststaat dat hij afkomstig is uit een familie die de Afghaanse overheid steeds erg uitgesproken heeft gesteund en dat zijn familieleden verschillende topfuncties bij de overheid en de buitenlandse troepen hebben uitgeoefend.

Verzoeker licht zijn risicoprofiel verder als volgt toe:

“1.1.1. Om te beginnen was verzoekers grootvader gedurende zijn carrière onder meer gouverneur van de provincie Laghman, burgemeester van de stad Jalalabad, directeur van Fara, Kandahar en Helmand, directeur van de vluchtelingen, districtshoofd van Kama, ... (gehoorverslag p.7 + gehoorverslag K. B. (...) p.3). Ongeveer 15 jaar geleden kon hij niet langer in zijn gezinswoning blijven wonen omdat zijn leven in ernstig gevaar was, en dook hij onder. In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert in de bestreden beslissing verklaarde verzoeker niet dat zijn grootvader overleden was, maar wel dat hij van zijn oma hoorde dat zijn grootvader al lange tijd vermist was (gehoorverslag p. 11). Verzoekers grootvader verandert regelmatig van verblijfplaats, waardoor het voor de familie onduidelijk is waar hij zich momenteel bevindt.

Met betrekking tot de kinderen van zijn grootvader gaf verzoeker aan dat één oom werkzaam was als dokter, en vermoord werd (gehoorverslag p. 11). Een andere oom werkte als tolk voor de Amerikanen, en werd dan ook in Europa erkend als vluchteling. Een derde oom was werkzaam in het leger. Deze oom (K. B. (...)) werd samen met de vierde broer erkend als vluchteling in België in 2008, respectievelijk 2010.

Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud tevens dat zijn neef ook werd vermoord, die werkzaam was als 'malik', dorpsoudste (gehoorverslag p. 11).

Zoals aangegeven wordt in de bestreden beslissing werd ten slotte ook de neef van verzoekers moeder erkend als vluchteling in België, net als verzoekers eigen neef, omwille van de problemen die zij kenden in Afghanistan.

Verwerende partij twijfelt in de bestreden beslissing niet aan het politiek profiel van verzoekers grootvader, noch aan de verschillende functies die hij en zijn familieleden hebben uitgeoefend. Zij betwist louter dat verzoeker zelf hierdoor problemen zou hebben gekend.

Verzoeker wenst ten overvloede op te merken dat zijn familieleden allen erkend werden als vluchteling, zowel in Europa als in de Verenigde Staten, omwille van deze politieke problematiek. Het bewijsmateriaal met betrekking tot deze functies bevinden zich op de diensten van verwerende partij, namelijk in het dossier van zijn oom (zie stuk 2 - gehoorverslag K. B. (...), bij 'documenten').

Uit het gehoorverslag van verzoekers oom (stuk 2, p.3-4) blijkt eveneens duidelijk het politiek engagement van de familie. De broers van de grootvader bekleedden ook allen prominente functies: één broer was minister van defensie van Afghanistan, hoofd van de rechtbank, ambassadeur voor Afghanistan in Duitsland, commandant van de militaire school, enzovoort. Zijn zonen hebben een hoge graad in het Afghaans leger (dagarwal en generaal). Een andere broer van verzoekers grootvader was leider van de 'qaum'. Zijn dochter was hoofd van de Vrouwenpartij. Nog een achterneef van de grootvader was gouverneur van Kaboel,

Daarenboven blijkt uit het gehoorverslag van verzoekers oom ook dat de familie in het verleden actieve leden waren van de WATAN-partij (aanzien als een communistische partij, waartoe ook voormalig président Najeebullah behoorde).

Het is dan ook duidelijk dat verzoeker afkomstig is uit een politiek actieve familie, die steeds erg uitgesproken overheidsgezind was, en prominente functies heeft bekleed bij overheidsinstanties en internationale troepen/organisaties.

1.1.2. Niet alleen verzoekers naaste familie had een nauwe link met de overheid, ook verzoekers eigen ouders werkten voor de autoriteiten. Verzoekers moeder werkte als onderwijzeres, en verzoekers vader was werkzaam als ingenieur op het gebied van landbouw.

Verwerende partij twijfelt niet aan de professionele activiteiten van verzoekers moeder, maar wel aan de werkzaamheden van verzoekers vader omdat verzoeker weinig informatie zou kunnen verschaffen over deze tewerkstelling."

Vervolgens somt verzoeker de documenten op die hij heeft voorgelegd om de professionele activiteiten van zijn vader te staven en hekelt hij dat de commissaris-generaal, onder verwijzing van de COI Focus over corruptie en documentenfraude in Afghanistan, ervoor kiest om al deze documenten buiten beschouwing te laten. Verzoeker merkt op dat de COI Focus enkel handelt over frauduleuze documenten afkomstig van de Afghaanse autoriteiten, Afghaanse scholen, Afghaanse bedrijven of de Taliban, terwijl het grootste deel van de certificaten die hij voorlegt opgesteld en ook (mee) ondertekend werden door internationale organisaties of ngo's zoals de VN, US AID en ICARDA. Verzoeker geeft aan dat het voor hem dan ook onduidelijk is waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten dat deze gefabriceerd zouden zijn. Hij vervolgt dat door de commissaris-generaal bovendien op eenvoudige wijze betrouwbare informatie kan worden ingewonnen bij deze organisaties, wat deze *in casu* heeft nagelaten. Verzoeker laat ondergeschikt nog gelden dat, indien de Raad van mening is dat deze documenten gemakkelijk vervalst zouden kunnen worden, de commissaris-generaal volledig nalaat om een grondig onderzoek te voeren naar de voorgelegde documenten. Het louter verwijzen naar het gegeven dat corruptie en vervalsing wijdverspreid is in het land van herkomst kan volgens verzoeker niet voldoen aan de vereiste van een deugdelijk en rigoureuus onderzoek dat wordt vereist door artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU en door artikel 3 *iuncto* artikel 13 van het EVRM. Dit wijst er volgens verzoeker op dat de bewijslast niet geheel op zijn schouders ligt en dat er een samenwerkingsplicht is tussen beide partijen. Verzoeker citeert in dit verband uit arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waaronder het arrest N.A. t. het Verenigd Koninkrijk van 17 juli 2008, het arrest J.K. en andere t. Zweden van 23 augustus 2016, het arrest R.J. t. Frankrijk van 19 september 2013 en het arrest Singh e.a. t. België van 2 oktober 2012.

Verzoeker argumenteert verder als volgt:

"Om een deugdelijk onderzoek te voeren diende verwerende partij derhalve de authenticiteit van elk voorgelegd document afzonderlijk na te gaan, daar waar zij nu slechts verwees naar het algemeen gegeven dat corruptie voorkomt in Afghanistan.

Verwerende partij heeft hier haar verplichtingen onder de internationale bepalingen van deugdelijk onderzoek volledig naast zich neergelegd door zonder te verpinken te stellen dat de voorgelegde documenten vervalst zijn. Gelet op de rechtsleer van het EHRM diende verwerende partij zich hiervan minstens te verzekeren met de hulp van vertrouwelijke en objectieve bronnen, en de bewijswaarde van de voorgelegde documenten behoorlijk in rekening te brengen. Dit werd door haar nagelaten.

Daarenboven legde verzoeker gelet op zijn profiel ook geloofwaardige verklaringen af over het beroep van zijn vader. Verzoeker was minderjarig toen hij in Afghanistan vertrok. Het klopt dat hij als minderjarige niet alle details kende over de tewerkstelling van zijn vader, nu zijn vader dit niet met hem besprak. Verzoeker gaf bovendien aan tijdens zijn gehoor dat zijn vader ergens anders werkte, en slechts sporadisch op bezoek kwam bij zijn familie. Op een bepaald ogenblik kwam hij zelfs niet meer naar huis (gehoorverslag p.7).

Verwerende partij verwachtte echter dat verzoeker de collega's van zijn vader kon opnoemen, en alle organisaties waarvoor hij ooit gewerkt had met compleet overzicht van zijn takenpakket bij elke functie. Gelet op de omstandigheden van de tewerkstelling is het volkomen logisch dat verzoeker hierop het antwoord schuldig moest blijven.

Wel kon verzoeker aangeven dat zijn vader na zeven jaar studeren ingenieur was geworden en als officier ("head agricultural officer") bij verschillende organisaties werkte. De bekendste organisatie waarvoor hij werkte was de PRT (Provincial Reconstruction Team, onderdeel van de International Security Assistance Force/NAVO), dit is de enige die verzoeker heeft onthouden. Verzoeker wist dat zijn vader het laatst in Dar-e-Nur werkte, al kon hij zich niet precies herinneren hoe lang hij daar al werkzaam was. Daarnaast verklaarde verzoeker dat hij op het gebied van livestock werkte, en vooral hulp verschaftte aan de lokale boeren om hun activiteiten te verbeteren (gehoorverslag p. 13-14). Hij zei ook dat hij geen baas had, noch mensen onder zich.

Daarbij dient eveneens rekening te worden gehouden met de fragiele mentale toestand van verzoeker. Verzoeker gaf aan tijdens zijn gehoor dat hij erg veel last heeft van nachtmerries, dat hij droomt dat zijn ouders worden neergestoken, en dat hij aan automutilatie doet. Verzoeker toonde zelfs de littekens op zijn armen aan de protection officer (gehoorverslag p. 11). Het is dan ook overduidelijk dat verzoeker kampt met ernstige psychische moeilijkheden, waardoor hij zelfs een zelfmoordpoging heeft ondernomen.

Ook UNHCR aanvaardt dat traumatische gebeurtenissen een invloed kunnen hebben op het gedrag en de verklaringen van een verzoeker :

"(...)"

Gelet op verzoekers verklaringen, zijn mentale toestand en de enorme hoeveelheid bewijsmateriaal heeft verzoeker wel degelijk aannemelijk gemaakt dat zijn vader werkzaam was als ingenieur, en bij organisaties werkte die geassocieerd worden met de overheid en de Verenigde Staten.

1.1.3. Ondanks het duidelijk profiel van verzoekers familieleden, en hoewel verzoeker aangaf dat zijn gezin ernstige problemen kende in Afghanistan omwille van de uitgesproken affiniteit met de overheid van zijn familie, deed verwerende partij geen enkel verder onderzoek.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat elk asiëldossier individueel wordt beoordeeld, en weigert verder onderzoek te doen naar mogelijke vervolging of ernstige schade.

Zoals supra aangetoond zijn verzoekers verklaringen over het werk van zijn vader wel degelijk geloofwaardig. Daarnaast staat het vast (en was verwerende partij op de hoogte) dat verzoekers naaste familie politiek actief was, overheidsfuncties bekleedden en uitgesproken overheidsgezind zijn.

Personen die geassocieerd worden met de overheid of de internationale gemeenschap (of zo worden aanzien door de bevolking) worden specifiek als risicoprofiel opgenomen in de meest recente richtlijnen met betrekking tot Afghanistan:

"(...)" (stuk 3, p. 39-40)

Met betrekking tot personen die werkzaam zijn bij de overheid wordt specifiek aangegeven :

"(...)" (stuk 3, p. 41)

Ook personen die werkzaam zijn bij internationale of Afghaanse humanitaire organisaties worden geïdентificeerd :

"(...)" (stuk 3, p. 43-44)

Vrouwen die actief zijn in het openbaar leven lopen eveneens een verhoogd risico op vervolging:

"(...)" (stuk 3, p. 45-46)

Het objectief risico op vervolging beperkt zich niet enkel tot de personen die zelf werkzaam zijn in het openbaar leven, maar wordt uitgebreid tot hun familieleden én tot personen die zelf niets met de overheid te maken hebben maar wel als dusdanig worden gepercipieerd :

"(...)" (stuk 3, p. 47-48)

UNHCR besluit dat personen met deze profielen een verhoogd objectief risico lopen op vervolging of ernstige schade in Afghanistan, nu de overheid niet in staat is om deze personen bescherming te bieden (stuk 3, p.48-49).

Ook het meest recente EASO rapport (stuk 4) bevestigt deze analyse. Met betrekking tot personen die worden geacht de overheid te steunen wordt aangegeven :

"(...)"

Met betrekking tot educatief personeel, zoals verzoekers moeder, wordt het volgende gesteld in het rapport:

"(...)"

Verzoekers familie is werkzaam (of in het recente verleden geweest) bij het ministerie van defensie, bekleedden hoge posities bij de overheid en heeft een erg prominente positie in hun gemeenschap. Bovendien is verzoeker zelf afkomstig uit Laghman, een regio waar de Taliban een actieve aanwezigheid heeft en waarvoor verwerende partij de subsidiaire beschermingsstatus toekent. Zijn moeder was onderwijzeres, en zijn vader werkte samen met veelal Amerikaanse internationale organisaties. Om al bovenstaande redenen is het dan ook duidelijk dat verzoeker een verhoogd risico loopt op vervolging, minstens ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan.

1.1.4. Niet alleen staat verzoekers familie bekend om haar affiniteit met de overheid, en worden zij allen met de autoriteiten geassocieerd, daarnaast wordt het objectief risico voor verzoeker nog verhoogd door het feit dat de familie ook vermogend is.

Verzoekers familie is erg gekend in Behsud, waar zij al decennia wonen. Zijn familieleden hebben allen hoge functies bekleed bij overheidsinstellingen. Als burgemeester, gouverneur, stamhoofd, dorpsoudste, ... heeft verzoekers familie een hoog aanzien én inkomen verworven. De familie heeft een aantal gronden in Behsud in haar bezit, die bewerkt worden door landbouwers, en wordt in de samenleving aanzien als een welstellende familie.

Zoals ook bevestigd door UNHCR lopen personen die aanzien worden als rijk in veel gevallen een objectief risico op vervolging of ernstige schade :

"(...)" (stuk 3, p. 99-100)

Bij personen die worden aanzien als rijk is er een verhoogd gevaar voor afpersing en zelfs kidnapping in ruil voor losgeld, in die mate dat de gezaghebbende richtlijnen van UNHCR aangeven dat welstellende personen in veel gevallen een objectief risico lopen op vervolging, minstens ernstige schade.

Dit wordt eveneens bevestigd door het meest recente EASO rapport (stuk 4):

"(...)"

Niet alleen is verzoekers familie op zich al gekend als een welstellende familie in Afghanistan, bovendien zal verzoeker ook als terugkeerder uit het westen als rijk worden beschouwd.

In een rapport stelt EASO hierover (stuk 5) :

"(...)"

Deze problematiek wordt eveneens bevestigd door een rapport van Asylos van augustus 2017 (stuk 6):

"(...)"

Terugkeerders zijn dus bijzonder kwetsbaar door hun associatie met het Westen, waardoor ze het risico lopen om als 'spionnen' beschouwd te worden. Ze worden onthaald op achterdocht, geweld en criminaliteit. Doordat de terugkeerders langere tijd in het Westen hebben verbleven wordt aangenomen dat ze rijk zijn, en lopen ze het risico om het slachtoffer te worden van kidnapping.

Zowel omwille van de rijkdom van zijn familie als omwille van zijn terugkeer vanuit Europa, loopt verzoeker eveneens een verhoogd risico op vervolging of ernstige schade.

1.2. Zoals supra werd uiteengezet komt verzoeker uit een gekende familie die een uitgesproken (politieke) affiniteit heeft met de overheid, bekleedden zijn ouders eveneens functies bij de overheid, en wordt zowel hij als zijn familie aanzien als rijk. Ondanks de beschikbare informatie, verzoekers verklaringen en de erkenning van verzoekers familieleden, heeft verwerende partij geen enkel onderzoek gedaan naar een mogelijke vervolging op grond van verzoekers risicoprofiel.

De bestreden beslissing beperkt zich er (verkeerdelijk) toe te stellen dat verzoeker zijn individuele vervolging niet concreet maakt en besluit dat hij daardoor niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Het administratief dossier bevat echter geen enkele objectieve landeninformatie. Verwerende partij laat volledig na een onderzoek te voeren naar dit risico.

*Dit vormt een flagrante inbreuk op de samenwerkings- en onderzoeksplicht van verwerende partij, voorzien door artikel 4.3 van de Kwalificatierichtlijn:
"(...)"*

Deze bepaling werd naar Belgisch recht omgezet door de artikels 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel vereist dat verwerende partij bij de beoordeling van de asielaanvraag rekening houdt met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast.

*Het Hof van Justitie heeft in de zaak van 22 november 2012, M. M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland en Attorney General, C-277/11, de samenwerkingsplicht als volgt verduidelijkt:
"(...)"*

Deze samenwerkingsplicht en verplichting tot grondig onderzoek vloeit ook voort uit artikel 3 juncto 13 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat deze artikelen de Lidstaten ertoe verplichten een zo grondig mogelijk onderzoek te doen van de verschillende elementen die op een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM kunnen wijzen. (zie o.a. EHRM 21 januari 2011, M.S.S t. België en Griekenland, §§293 en 387).

Verwerende partij moet hierbij niet enkel nagaan of verzoeker al het slachtoffer werd van vervolging in het verleden, maar ook onderzoeken wat het risico zal zijn bij een terugkeer. Hierbij moet verwerende partij in overweging nemen dat zijn verblijf in België de kwetsbare situatie van verzoeker mogelijks heeft vergroot.

Verzoekers grootvader was een prominent figuur in Afghanistan als onder meer provinciegouverneur en burgemeester van Jalalabad, en leeft nog steeds ondergedoken uit vrees voor zijn leven. Verzoekers ooms waren onder meer werkzaam in het leger en bij de Amerikanen. Minstens vijf van verzoekers naaste familieleden werden in België en Duitsland erkend als vluchteling omwille van het risico dat zij lopen op vervolging. De andere mannelijke familieleden kregen bescherming in de Verenigde Staten of werden vermoord omwille van hun functies en steun aan de overheid. Verzoekers moeder werkte als onderwijzeres, en verzoekers vader als ingenieur voor verschillende internationale (veelal Amerikaanse) ngo's. Ten slotte bezit verzoekers familie een aantal gronden in Behsud en worden zij aanzien als een rijke, welstellende familie.

Met dit cumulatief risicoprofiel heeft verzoeker zoals blijkt uit bovenstaande objectieve landeninformatie een gegronde vrees voor vervolging. Op basis van deze vrees komt verzoeker in aanmerking voor het vluchtelingenstatuut onder de Vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, minstens voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Zoals UNHCR stelt kan in bepaalde omstandigheden een gegronde vrees op vervolging bestaan omwille van het behoren tot een bepaalde etnische, politieke of religieuze groep zelfs zonder dat het nodig is een persoonlijk doelwit van vervolging te vormen.

*UNHCR heeft zich al meermaals in deze zin uitgesproken :
(...)*

*In haar meest recente richtlijnen stelt UNHCR specifiek met betrekking tot Afghanistan:
"(...)" (stuk 3, p. 38)*

*Over de mogelijkheid tot erkenning als vluchteling op basis van een objectief risico, sprak het EHRM zich uit in de zaak N t. Zweden van 20 juli 2010:
"(...)"*

*UNHCR is zelfs van mening dat in bepaalde omstandigheden de objectieve omstandigheden voldoende zijn om over te gaan tot een erkenning:
"(...)" (stuk 7)*

*Zoals het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen stelt, moet de vrees voor vervolging eveneens op een prospectieve manier beoordeeld worden, los van eventuele persoonlijke vervolging in het verleden :
"(...)"*

Door onvoldoende rekening te houden met het risicoprofiel van verzoeker en de beschikbare landeninformatie, schendt tegenpartij het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Verder blijkt uit het voorgaande ook dat tegenpartij een schending beging van de algemene motiveringsplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, doordat tegenpartij niet over afdoende elementen beschikte om haar negatieve beslissing in deze asielzaak te schragen."

Na het citeren van en verwijzen naar de artikelen 48/5 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 4 en 8 van de richtlijn 2011/95/EU, argumenteert verzoeker dat de commissaris-generaal onmogelijk kan volhouden dat hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in Behsud. Verzoeker geeft aan dat het UNHCR benadrukt dat een intern vestigingsalternatief niet relevant is wanneer de verzoeker op de nieuwe locatie zou worden blootgesteld aan een risico op vervolging of ernstige schade. Hij onderbouwt dit onderdeel van het middel verder als volgt:

"Verwerende partij dient bijgevolg aan te tonen dat verzoeker in Behsud geen enkel risico op vervolging of ernstige schade loopt. De analyse die verwerende partij maakt volstaat echter niet. Het volstaat niet om te verwijzen naar de geloofwaardigheidsbeoordeling van de problemen die verzoeker heeft gekend in Behsud. Er moet integendeel een grondig onderzoek gebeuren naar alle risico's die verzoeker zou kunnen lopen bij een terugkeer naar Behsud.

*Verwerende partij scheert de veiligheidssituatie in Jalalabad stad, het district Surkhrod en het district Behsud over dezelfde kam. Slechts één paragraaf in de bestreden beslissing heeft betrekking op de veiligheidssituatie in Behsud zelf, voor het overige maakt verwerende partij een analyse van de situatie in Surkhrod en Jalalabad stad, die in casu irrelevant zijn. In tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt vermeldt stelt het meest recente rapport van EASO het volgende met betrekking tot de veiligheidssituatie in het district Behsud:
"(...)" (stuk 4)*

Volgens EASO dringt bijgevolg de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet (en 15(c) van de Kwalificatierichtlijn) zich op voor de volledige provincie Nangarhar, met uitzondering van de stad Jalalabad zelf.

Daarenboven zijn er in hoofde van verzoeker onmiskenbaar individuele omstandigheden aanwezig die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Het is onduidelijk in de bestreden beslissing waar precies in Behsud verzoeker zich zou moeten vestigen. Er wordt geen concrete locatie geïdentificeerd, hoewel verwerende partij hiertoe verplicht is.

De enige connectie die verzoeker heeft met het district Behsud is zijn familie langs moederszijde. In de bestreden beslissing geeft verwerende partij aan dat het intern vestigingsalternatief redelijk is in hoofde van verzoeker net omdat hij een (weliswaar beperkt) familiaal netwerk heeft ter plaatse. Er kan redelijkerwijs dan ook worden aangenomen dat verwerende partij meent dat verzoeker zich bij zijn familie in het dorp Abdian in Behsud zou moeten vestigen. Indien verzoeker zou moeten terugkeren naar Behsud heeft hij bovendien ook geen andere keuze dan op de erg weinig overgebleven familieleden in het dorp Abdian beroep te doen om minstens tijdelijk te kunnen overleven.

Zoals supra uiteengezet zijn deze familieleden stuk voor stuk prominente overheidsfiguren en erg gekend in de regio. Elk mannelijk lid van de familie is vermoord, leeft ondergedoken of werd erkend als vluchteling. Verzoekers eigen moeder was onderwijzeres en zijn vader ingenieur bij internationale (voornamelijk Amerikaanse) organisaties en het ministerie van onderwijs. Ten slotte staat de familie ook bekend als een welstellende familie, die verschillende gronden bezit. Door zijn langdurig verblijf in het westen zou verzoeker daarenboven eveneens als rijk worden aanzien.

Zelfs indien uw Raad van mening zou zijn dat de veiligheidssituatie in het district Behsud op zich niet van die aard is om de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen, is het duidelijk dat verzoeker op basis van zijn persoonlijke omstandigheden meer dan anderen geïsoleerd zou worden, en wel degelijk een verhoogd risico loopt op ernstige schade bij een terugkeer naar Behsud.

Indien we alle supra opgesomde risico's niet in isolatie tot elkaar beoordelen, maar cumulatief, dan kan men niet anders dan besluiten dat verzoeker door bovenvermelde omstandigheden een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van vervolging of te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon of van zijn menselijke waardigheid zoals bedoeld in artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij kan bijgevolg onmogelijk volhouden dat verzoeker over een veilig intern vestigingsalternatief beschikt in Behsud, noch dat het redelijk is voor hem om zich aldaar te vestigen. Verwerende partij is dan ook niet geslaagd in de bewijslast die op haar rust.

Ten slotte blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de veiligheidssituatie in de provincie Laghman, verzoekers regio van herkomst, nog steeds erg problematisch is (stuk 9).

Verzoeker dient dan ook minstens de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te worden toegekend.

Door hem het statuut van vluchteling of op zijn minst de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen, schendt verwerende partij bijgevolg artikel 1 van de Vluchtelingenconventie en artikelen 48/2 t.e.m. 48/5 en 62 van de Wet van 15 december 1980."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- gehoorverslag B. K. (stuk 2);
- het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van UNHCR van 30 augustus 2018, p. 37-49, 98-100, 105-114 (stuk 3);
- de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2019, p. 48-75 en 108-110 (stuk 4);
- het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017, p. 92-107 (stuk 5);
- Asylos, *Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul*, augustus 2017, p. 32-47 (stuk 6);
- UNHCR, *Interpreting Article 1 of the 1951 Convention Relating to the Status of Refugees*, april 2001, stuk 7)
- UNHCR, *Guidelines on International Protection No. 4: "Internal Flight or Relocation Alternative" Within the Context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol Relating to the Status of Refugees*, 23 juli 2003 (stuk 8);
- het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van juni 2019, p. 201-205 (stuk 9).

2.2.2. Op 23 augustus 2019 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum)*" van 6 augustus 2019 en met referenties naar het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van UNHCR van 30 augustus 2018, de COI FOCUS "*Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod*" van 25 februari 2019, het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van december 2017, p. 1-68 en 195-201, en de update van mei 2018 van dit rapport, p. 1-24 en 111-118, het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van juni 2019, p. 1-66 en 211-218, en de "*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van EASO van juni 2019.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek

kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel, dat overigens op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, geschonden acht.

2.3.2.2. Aangaande verzoekers verwijzing naar de artikelen 4 en 8 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 10 van de richtlijn 2013/32/EU wordt opgemerkt dat deze bepalingen zijn omgezet in Belgisch recht. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13, en RvS 2 april 2003,

nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van de artikelen 4 en 8 van de richtlijn 2011/95/EU en van artikel 10 van de richtlijn 2013/32/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.2.3. Waar verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.4. Gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM kan deze rechtsregel niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. Te dezen roept verzoeker de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de bestreden beslissing geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Bovendien wordt vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd. De Raad is van oordeel dat verzoeker met onderhavige procedure beschikt over een rechtsmiddel dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in voornoemde verdragsbepaling.

2.3.2.5. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) zijn algemene geloofwaardigheid wordt ondermijnd door de vaststelling dat hij zich onterecht als minderjarige voordoe, omdat (B) geen geloof wordt gehecht aan zijn beweerde problemen met de taliban, nu (i) zijn gebrekkige kennis over de werkzaamheden van zijn vader de beweerde professionele activiteiten van zijn vader geenszins aannemelijk maakt, (ii) zijn verklaringen allesbehalve consistent blijken, (iii) er heel wat vragen kunnen worden gesteld bij de handelswijze van de taliban, (iv) de gedragingen van zijn familieleden evenmin in de lijn der verwachtingen liggen, (v) hij niet weet te zeggen waar zijn familie van plan was om naartoe te gaan, en (vi) hij niet weet te zeggen of de taliban nog zouden zijn teruggekomen in de twee of drie maanden dat zijn familie er nog zou hebben gewoond, omdat (C) het niet aannemelijk is dat hij problemen zou ondervinden omwille van de professionele activiteiten van zijn grootvader twintig jaar geleden, omdat (D) het feit dat enkele familieleden in België als vluchteling erkend werden geen afbreuk doet aan deze beslissing, en omdat (E) hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in Behsud. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat

het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Hierboven is reeds gebleken dat de commissaris-generaal verzoekers verzoek om internationale bescherming op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. In voorliggend verzoekschrift brengt verzoeker geen valabele argumenten aan om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker de in de bestreden beslissing opgenomen motieven over zijn beweerde leeftijd volledig ongemoeid laat:

“Verder dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 13 maart 2018, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar een goede schatting is. Dat u zestien jaar zou zijn geweest bij aankomst, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid. Uw advocaat stelt dat men in Duitsland wel geloof hechtte aan uw beweerde leeftijd, en staat dit met uw tijdelijke verblijfsdocumenten in dat land, doch geeft uw advocaat zelf aan dat er ginds geen leeftijdsonderzoek werd uitgevoerd (CGVS, p.17). Dat men in een ander Europees land geen twijfels heeft geuit bij uw beweerde leeftijd kan de uitslag van het onafhankelijke onderzoek van de Dienst Voogdij evenwel niet weerleggen.”

Deze motivering vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar ze door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze geen geloof hecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen met de taliban.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden vastgesteld dat verzoeker een gebrekkige kennis etaleert over de werkzaamheden van zijn vader en dat verzoekers verklaringen over zijn voorgehouden problemen met de taliban inconsistenties bevatten. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“U verklaart dat de Taliban u wouden meenemen omdat ze uw vader niet konden vinden. Ze zouden namelijk gekant geweest zijn tegen zijn professionele activiteiten met de buitenlanders (CGVS, p.7 & 8). Uw gebrekkige kennis over de werkzaamheden van uw vader maken zijn beweerde professionele activiteiten geenszins aannemelijk. U verklaart dat hij als ingenieur werkzaam was en iets in de landbouwsector deed, doch heeft u het raden naar wat hij precies zou gedaan hebben. U beweert dat hij voor tal van organisaties actief was in het verleden, doch weet u slechts één naam te geven, die van PRT. Van wanneer tot wanneer hij hier zou gewerkt hebben of wat hij hier juist deed is voor u opnieuw een raadsel. U weet alleen dat hij hier zou gewerkt hebben toen u klein was. Verder weet u niet eens te zeggen voor welke organisatie uw vader laatst zou gewerkt hebben. Hoelang hij hier al zou gewerkt hebben, weet u evenmin. Gevraagd naar de naam van zijn baas of enige andere collega, moet u opnieuw het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.13-15). Dat u zo weinig afweet van de beweerde activiteiten van uw vader doet concluderen dat uw vader helemaal niet actief was als ingenieur voor buitenlandse organisaties. Dat u hierdoor problemen zou hebben gekend met de Taliban kan aldus evenmin als geloofwaardig worden beschouwd.

Tal van zaken bevestigen dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweerde problemen. Niet in het minst omdat uw verklaringen allesbehalve consistent blijken. U verklaarde bij de DVZ dat de Taliban u wouden doden omdat u zagezegd zou samenwerken met de autoriteiten (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U maakt hier bij het CGVS geen enkele melding van. Gevraagd of ze u hiervan verdachten antwoordt u van niet omdat u jong was (CGVS, p.10). Verder verklaarde u bij de DVZ dat u ook enkele dreigbrieven ontving maar dat u zich niet herinnerde hoeveel (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Gezien u tijdens uw relaas bij het CGVS dreigbrieven onvermeld laat, wordt u hiernaar gepolst en verklaart u geen dreigbrieven te hebben ontvangen. Geconfronteerd met deze belangrijke tegenstrijdigheid, wijzigt u uw verklaringen en antwoordt u er twee te hebben ontvangen. Geconfronteerd met de vaststelling dat u bij de DVZ nog verklaarde niet te weten hoeveel brieven, wijzigt u andermaal uw verklaringen door te stellen dat het er ook drie konden zijn geweest maar dat u in werkelijkheid niet weet hoeveel (CGVS, p.9). Uw steeds wijzigende verklaringen bevestigen het frauduleus karakter van uw asielrelaas. U legt de reden voor deze tegenstrijdigheden bij uw zagezegde concentratie- en geheugenproblemen, u zou ziek zijn (CGVS, p.10 & 11). Gevraagd welke ziekte u heeft, antwoordt u nachtmerries te hebben.

Dergelijke zwaarwichtige en belangrijke tegenstrijdigheden omtrent essentiële zaken van uw relaas kunnen bezwaarlijk worden toegeschreven aan concentratieproblemen of nachtmerries. Uw verklaring dat jullie deze twee dreigbrieven niet serieus namen, springt bovendien in het oog. Zo geeft u zelf aan dat jullie deze zouden gekregen hebben in Behsud, waar jullie naartoe zouden zijn verhuisd nadat jullie in Laghman bedreigd werden (CGVS, p.7, 8 & 10). Dat u deze brieven dan niet serieus zou nemen, is bijzonder merkwaardig.”

Verzoeker volhardt in het verzoekschrift dat hij geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over het beroep van zijn vader en benadrukt dat hij minderjarig was toen hij Afghanistan verliet. Zijn jeugdige leeftijd op het moment dat hij Afghanistan verliet, vormt echter geen afdoende verklaring voor de lacunes in zijn kennis van de werkzaamheden van zijn vader. Van verzoeker, die ondertussen meerderjarig is, mag immers worden verwacht dat hij hierover een aantal basiszaken kent, temeer nu hij de beroepsactiviteiten van zijn vader als vervolgingsgrond aanvoert. Hiertoe bleef verzoeker echter in gebreke. De Raad benadrukt dat er niet wordt verwacht dat verzoeker over een bijzonder gedetailleerde kennis beschikt en een compleet overzicht weet te geven van het takenpakket bij elke functie die zijn vader ooit heeft uitgevoerd, noch dat hij alle collega's van zijn vader kan opnoemen, maar wel dat zijn kennis overeenstemt met wat van iemand met zijn profiel kan worden verwacht. Bijgevolg kan en mag van verzoeker wel degelijk verwacht worden dat hij meer organisaties kan opnoemen waarbij zijn vader actief was dan alleen PRT, en in het bijzonder de laatste organisatie waarbij zijn vader zou hebben gewerkt. Tevens mag van hem worden verwacht dat hij toch een aantal namen zou kunnen opgeven van collega's van zijn vader.

Waar verzoeker er ter verklaring van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen nog op wijst dat hij zeer traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt, slaagt hij er niet in de Raad te overtuigen. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat hij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Daargelaten zijn blote beweringen hierover, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan niet blijken dat traumatische ervaringen verzoeker zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker tijdens het gehoor in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Verzoeker brengt in dit verband geen medisch attest bij ter staving van zijn beweerde fragiele mentale toestand.

Verder dient te worden gewezen op de volgende in de bestreden beslissingen gedane pertinente vaststellingen:

“Nog andere zaken bevestigen dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde problemen. U verklaart dat de Taliban aan de deur van uw huis stonden op zoek naar uw vader. Dat ze dan eerst zichzelf identificeren vooraleer binnen te vallen is op zijn minst opmerkelijk te noemen. Men moge verwachten dat ze uw vader niet de kans geven om te vluchten. Nadat ze zouden zijn binnengekomen en uw vader niet vonden, zouden ze jullie gezegd hebben dat ze zouden terugkomen en bedreigden ze jullie met de dood, gaat u verder (CGVS, p.7 & 8). Dat u en uw familie dan besluiten thuis te blijven wonen, doet andermaal de wenkbrauwen fronsen. U verklaart dat de Taliban twee weken later terugkwamen en ermee dreigden u met hen mee te nemen als u uw vader niet aan hen zou bezorgen. Dat ze u daarvoor dan tien dagen de tijd geven, raakt opnieuw kant noch wal. Men moge ervan uitgaan dat ze u niet de opportuniteit bieden om op de vlucht te slaan. Uw familie, op uw grootmoeder na, zou nog twee of drie maanden thuis zijn blijven wonen vooraleer het huis te verlaten (CGVS, p.9). Dat ze nog zolang zouden wachten, ligt evenmin in de lijn der verwachtingen. Hoewel uw oom nog steeds contact heeft met uw grootmoeder, weet u verbazingwekkend genoeg niet eens te zeggen waar uw familie van plan was om naartoe te gaan (CGVS, p.8 & 9). Dit is ook al weinig aannemelijk. Verder verklaart u dat de Taliban nog vaak terug naar uw huis kwamen, doch weet u niet eens te zeggen hoe vaak (CGVS, p.9). U kan niet eens verduidelijken of de Taliban nog zouden zijn terugkomen in de twee of drie maanden dat uw familie er nog zou gewoond hebben. Men moge verwachten dat u dergelijke essentiële zaken wel weet.”

Deze motieven worden door verzoeker in zijn verzoekschrift niet betwist, laat staan ontkracht, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Waar verzoeker, met verwijzing naar de rapporten “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van UNHCR van 30 augustus 2018 (hierna: UNHCR Eligibility Guidelines) en de “Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and

common analysis" van EASO van juni 2019 (hierna: Guidance Note), aanvoert dat hij omwille van de politieke achtergrond van zijn grootvader, ooms en neven, zijn vaders werkzaamheden voor buitenlandse organisaties en zijn moeders werkzaamheden als onderwijzeres, het risico loopt om geïdoleerd te worden door de taliban, herhaalt de Raad vooreerst dat geen enkel geloof wordt gehecht aan het profiel van verzoekers vader, noch aan de door verzoeker aangevoerde problemen die hij beweert te hebben gekend met de taliban. Verzoeker heeft doorheen zijn opeenvolgende verklaringen evenmin gewag gemaakt van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend omwille van de werkzaamheden van zijn moeder. Over de politieke achtergrond van zijn familieleden, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"U verklaart dat u omwille van de achtergrond van uw familieleden ook problemen ondervond. Volgens uw verklaringen zou iedereen in uw familie problemen hebben gekend door de politieke activiteiten van uw grootvader, die zowel gouverneur als burgemeester zou zijn geweest (CGVS, p.10 & 12). U verklaart evenwel dat uw grootvader stierf toen u klein was en u hem nooit zelf gezien heeft (CGVS, p.11). Dat u problemen zou ondervinden omwille van zijn professionele activiteiten twintig jaar geleden is niet aannemelijk. Gevraagd welke problemen u ooit zou gekend hebben omwille van de werkzaamheden van uw familieleden, verwijst u naar de hierboven ongeloofwaardig geachte verklaring dat uw vader ingenieur was en daardoor problemen ondervond (CGVS, p.11). Opnieuw de vraag gesteld of u ooit problemen ondervond omwille de activiteiten van uw familieleden, antwoordt u van niet (CGVS, p.10 – 12). Dat u omwille van de politieke achtergrond van uw lang overleden grootvader of van de professionele achtergronden van uw familieleden problemen zou ondervinden bij terugkeer naar Afghanistan, maakt u allerminst aannemelijk. Uw eigenste ervaringen bewijzen dit. De enige problemen die u aanhaalt worden, zoals hierboven aangetoond, ongeloofwaardig geacht."

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan ter weerlegging van deze motieven. De Raad benadrukt dat de loutere verwijzing door verzoeker naar zijn profiel niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond. Door louter te volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden verklaringen over de vervolging die hij zou ervaren hebben, blijft verzoeker hiertoe in gebreke. Dat zijn vrees voor vervolging *in concreto* dient aangetoond te worden, wordt overigens bevestigd in de UNHCR Eligibility Guidelines, waarnaar ook in het verzoekschrift wordt verwezen:

"Based on the preceding analysis, UNHCR considers that, depending on the individual circumstances of the case, persons associated with, or perceived as supportive of, the Government or the international community, including the international military forces, may be in need of international refugee protection on the basis of a well-founded fear of persecution at the hands of non-State actors for reasons of their (imputed) political opinion or other relevant Convention grounds, combined with a general inability of the State to provide protection from such persecution." (p. 48).

Het feit dat verzoekers ooms B. K. en B. J, evenals de neef van zijn moeder B. S. en zijn neef B. A. R., in België de vluchtelingenstatus verkregen hebben, houdt niet in dat verzoeker louter om die redenen ook als vluchteling moet worden erkend. Elke aanvraag dient individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Gelet op zijn ongeloofwaardig bevonden problemen met de taliban, blijft verzoeker hiertoe echter in gebreke.

Waar verzoeker in het verzoekschrift, met verwijzing naar de UNHCR Eligibility Guidelines en de Guidance Note, een vrees uit voor afpersing en kidnapping in ruil voor losgeld omdat zijn familie ook vermogend is, stelt de Raad vast dat verzoeker, voor zover hij daadwerkelijk van een welgestelde familie afkomstig is, deze vrees noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), noch bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) ooit ten berde heeft gebracht en geen verwickelingen heeft aangevoerd in dit verband. Er zijn in hoofdte van verzoeker dan ook geen indicaties dat hij persoonlijk moet vrezen voor crimineel geweld. De Raad herneemt dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines duidelijk blijkt dat een eventuele nood aan bescherming afhankelijk is van individuele omstandigheden. Bijgevolg kan verzoeker niet volstaan met een loutere verwijzing naar een risicoprofiel om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft wat dit betreft in gebreke. Hetzelfde dient gezegd te worden waar verzoeker voorhoudt dat hij als terugkeerder uit het westen als rijk zal worden beschouwd. Louter hypothetische beweringen en verwijzingen naar algemene informatie, zonder dergelijk risico *in concreto* aan te tonen, kunnen niet volstaan.

De door verzoeker in het kader van de administratieve procedure neergelegde documenten (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 15, map met 'Documenten') kunnen geen ander licht werpen op de appreciatie van zijn vluchtmotieven.

Vooreerst biedt de foto waarop verzoekers familie te zien is geen enkel bewijs voor verzoekers beweerde problemen.

Wat betreft verzoekers *taskara*, de *taskara* van verzoekers vader en de documenten omtrent de voorgehouden werkzaamheden van verzoekers vader, wijst de Raad er vooreerst op dat volgens vaste rechtspraak van de Raad van State de commissaris-generaal – en bijgevolg ook de Raad – aan stukken absolute bewijswaarde kan weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; Rvs 7 oktober 2003, nr. 123.958; RVS 18 juni 2003, nr. 120.714).

Te dezen dient te worden gewezen op de objectieve informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat (adm. doss., stuk 16, map met 'Landeninformatie', COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van 21 november 2017). Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan deze op zich niet om aan de relevante elementen van verzoekers relaas zonder meer geloof te hechten. In de bestreden beslissing wordt bovendien nog vastgesteld dat verzoekers *taskara* de uitslag van het leeftijdsonderzoek tegensprekt, wat deze informatie alleen maar lijkt te bevestigen. Dat verzoeker bovendien met een *taskara* op de proppen komt en stelt dat hij deze heeft meegenomen uit Afghanistan (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2-3), terwijl hij bij de DVZ nog verklaarde dat hij zijn *taskara* onderweg was verloren (adm. doss., stuk 11, verklaring DVZ, vraag nr. 29), doet het authentiek karakter van dit stuk helemaal teniet en ondermijnt zijn algemene geloofwaardigheid, alsmede de authenticiteit van de overige door hem neergelegde stukken.

Bijgevolg dient te worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn relaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. Te dezen is uit de hoger weergegeven concrete en pertinente vaststellingen, die door verzoeker niet op afdoende wijze worden weerlegd of ontkracht, evenwel gebleken dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over de door hem aangevoerde problemen met de taliban.

De Raad benadrukt dat het de taak van verzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS heeft hierbij inderdaad een samenwerkingsplicht, in die zin dat het de door verzoeker aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoeker aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat dit onderzoek *in casu* terdege is gebeurd. In het licht van bovenstaande motivering is verzoekers kritiek dat geen onderzoeksdaden werden verricht met betrekking tot de authenticiteit van de door hem voorgelegde stukken en het door hem aangemeten risicoprofiel, alsook zijn verwijzing naar rechtspraak daarover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en het Hof van Justitie van de Europese Unie, niet dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan. Vermits aan zijn vluchtrelaas en de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, kan verzoeker zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker in Behsud over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker om internationale bescherming in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de verzoeker om internationale bescherming een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming.

Vooreerst kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar hij stelt dat uit de actuele en objectieve informatie in het administratief dossier blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen Kaboel en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden, belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kaboel ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kaboel. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Dit wordt door verzoeker niet betwist en vindt tevens bevestiging in de Guidance Note, waarvan de elektronische vindplaats is opgenomen in de door verwerende partij op 23 augustus 2019 neergelegde aanvullende nota. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan verder niet blijken dat er obstakels van juridische, administratieve of praktische aard zouden zijn waardoor Afghaanse burgers geen toegang zouden hebben tot Jalalabad en de omliggende districten.

Volgens de beschikbare landeninformatie is er een agglomeratie omheen de kernstad Jalalabad ontstaan. Daarbij zijn bepaalde delen van het district Behsud opgegaan in een verstedelijkt gebied en maken bepaalde dorpen uit het district Behsud deel uit van een ruimere stadsregio. Uit de stukken in het

rechtsplegingsdossier blijkt dat dit ook geldt voor het dorp Abdyan, waar verzoeker volgens zijn verklaringen voor zijn vertrek een tijdlang verbleven zou hebben (zie: COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod” van 18 maart 2019, p. 5-9, figuren 2 en 3, voetnoten 31 en 36: UNOCHA, 14/04/2014, “Nangarhar Province: Jalalabad District Reference Map”).

Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Jalalabad en de agglomeratie errond, oordeelt de Raad op basis van de informatie in het rechtsplegingsdossier dat er voor burgers in deze regio actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Zo besluit EASO in de Guidance Note specifiek voor de stad Jalalabad dat het willekeurig geweld er een hoog niveau bereikt zodat een mindere mate aan individuele elementen is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Een ‘loutere aanwezigheid’ in het gebied zou volgens EASO evenwel niet voldoende zijn om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 15 (c) van de richtlijn 2011/95/EU, waarvan artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, vast te stellen (p. 110: “*In the city of Jalalabad, indiscriminate violence reaches a high level, and, accordingly, a lower level of individual elements is required to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD; however, ‘mere presence’ in the area would not be sufficient to establish a real risk of serious harm under Article 15(c) QD.*”).

De Raad volgt de analyse zoals voorgesteld door EASO en overweegt dat de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad en, gezien de beschikbare landeninformatie, bij uitbreiding ook de veiligheidssituatie in de agglomeratie errond, zich onderscheidt van deze in de rest van de provincie Nangarhar.

De informatie die verzoeker in zijn verzoekschrift citeert, ligt in de lijn van de analyse van EASO. De landeninformatie waarnaar verzoeker verwijst en waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Laghman, zijn regio van herkomst, nog steeds erg problematisch is, doet geen afbreuk aan de gedane analyse met betrekking tot de veiligheidssituatie in Jalalabad en de agglomeratie errond.

Bijgevolg oordeelt ook de Raad dat de mate van het willekeurig geweld in de stad Jalalabad en in de agglomeratie errond heden niet een dermate hoog niveau bereikt dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die naar deze regio terugkeert, louter door zijn aanwezigheid op het grondgebied aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan. Wel stelt de Raad vast dat de mate van het willekeurig geweld in deze regio hoog blijft. Bijgevolg is een mindere mate aan individuele elementen vereist om aan te nemen dat een burger er een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Te dezen toont verzoeker echter geen persoonlijke omstandigheden aan die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

De Raad is voorts van oordeel dat, niettegenstaande uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat een intern vestigingsalternatief in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond niet evident is, in het geval van verzoeker, rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in deze regio vestigt.

Daarbij neemt de Raad in overweging dat de humanitaire levensomstandigheden in het betreffende gebied in hun algemeenheid niet zodanig mogen zijn dat dit op zichzelf al aanleiding kan geven tot blootstelling aan een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Er dient te worden van uitgegaan dat de Afghaanse burger die zich in Afghanistan tracht te vestigen in een andere regio dan zijn regio van herkomst onvermijdelijk geconfronteerd wordt met een aantal obstakels en moeilijkheden, zodat de beschikbaarheid van financiële middelen of van een netwerk dat (al dan niet tijdelijk) ondersteuning kan bieden bepalend is voor de mate waarin de persoon in kwestie in staat is om te gaan met deze uitdagingen. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ten aanzien van Afghanistan reeds aangegeven dat de humanitaire leefomstandigheden in dat land enkel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 13 oktober 2011, nr. 10611/09, Hussein v. Zweden, § 94; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367, S.H.H. v.

Verenigd Koninkrijk, § 89; EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, H. en B. v. Verenigd Koninkrijk, § 114). Hierbij moeten de individuele omstandigheden in overweging worden genomen.

In de UNHCR Eligibility Guidelines, waarvan de referentie is opgenomen in de aanvullende nota van verwerende partij, is het UNHCR op de pagina's 105-111 van mening dat het voorgestelde intern vestigingsalternatief redelijk is wanneer de verzoeker toegang heeft tot (i) onderdak, (ii) essentiële diensten zoals sanitaire voorzieningen, gezondheidszorg en onderwijs, en (iii) mogelijkheden voor levensonderhoud of bewezen en duurzame ondersteuning om de toegang tot een adequate levensstandaard mogelijk te maken. Bovendien acht UNHCR een intern vestigingsalternatief enkel redelijk wanneer de betrokkene in het voorgestelde gebied toegang heeft tot een ondersteunend netwerk van zijn (ruimere) familieleden of van leden van zijn etnische gemeenschap waarvan vaststaat dat zij aan de betrokkene een daadwerkelijke steun kunnen en willen bieden. De enige uitzondering op de vereiste van een ondersteunend netwerk zijn volgens UNHCR alleenstaande mannen en getrouwde koppels die kunnen werken en geen specifieke kwetsbaarheden hebben. In bepaalde omstandigheden zouden zulke personen zich zonder ondersteuning van familie en de gemeenschap in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur en bestaansmiddelen beschikbaar zijn om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de Guidance Note (p. 131-136), waarvan de referentie eveneens is opgenomen in de aanvullende nota van verwerende partij, wordt gesteld dat de algemene situatie in het betrokken gebied moet worden onderzocht waarbij de volgende elementen in aanmerking worden genomen:

- de situatie met betrekking tot voedselzekerheid;
- de beschikbaarheid van basisinfrastructuur en -diensten, zoals onderdak en huisvesting, basisgezondheidszorg, hygiëne, inclusief water en sanitaire voorzieningen;
- de beschikbaarheid van basisonderhoud dat toegang tot voedsel, hygiëne en onderdak waarborgt, bijvoorbeeld door werkgelegenheid, bestaande financiële middelen, ondersteuning door een netwerk of humanitaire hulp.

Hoewel een hervestiging kan gepaard gaan met een zekere hardheid, sluit EASO een intern vestigingsalternatief niet uit. Bepalend zijn bijgevolg de persoonlijke omstandigheden voor de mate waarin verzoeker in staat is om te gaan met de algemene omstandigheden in het vestigingsalternatief. In zijn Guidance Note moet bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, naast de algemene situatie, rekening worden gehouden met de individuele omstandigheden van de verzoeker, zoals leeftijd, geslacht, etniciteit, religie, gezondheid, sociale en educatieve achtergrond, familiale en sociale banden en taal. In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht.

In casu is de Raad van oordeel dat van verzoeker, rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich vestigt in het dorp Abdyan, gelegen in het district Behsud van de provincie Nangarhar, of in een ander nabijgelegen dorp in het district Behsud dat is opgegaan in de agglomeratie rond de stad Jalalabad. Verzoeker is immers een volwassen man die beschikt over de nodige kwaliteiten om professioneel aan de slag te gaan. Hij spreekt immers Pashtou en Dari (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2), de twee landstalen van Afghanistan, kan lezen en schrijven, en ging tot en met de achtste graad naar school (*ibid.*, p. 4). Hierbij wordt in de bestreden beslissing bovendien terecht opgemerkt dat ervan kan worden uitgegaan dat verzoeker langer naar school ging dan hij doet uitschijnen, nu hij zich jonger voordoet dan hij volgens een leeftijdsonderzoek is. Voorts verklaarde verzoeker een tijdlang in het dorp Abdyan, gelegen in het district Behsud van de provincie Nangarhar, te hebben gewoond voor hij uit Afghanistan vertrokken is (adm. doss., stuk 11, verklaring DVZ, vraag nr. 10; stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Men kan dus concluderen dat verzoeker, een volwassen man die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar Afghanistan over de mogelijkheden beschikt om in het dorp Abdyan, gelegen in het district Behsud van de provincie Nangarhar, of in een ander nabijgelegen dorp in het district Behsud dat is opgegaan in de agglomeratie rond de stad Jalalabad, aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen. Daarbij komt dat verzoeker aldaar tevens over een familiaal netwerk beschikt. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld:

“U verklaart dat u bij vertrek in Behsud woonde, samen met uw ouders, broers en zussen. U verklaart dat ze hier wegtrokken doch legt de reden hiervoor bij uw beweerde problemen. Hierboven werd reeds aangehaald waarom deze niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd, waardoor men ervan kan uitgaan dat uw familie zich nog steeds in Behsud bevindt. Dat u bovendien zelf nog een tijd in Behsud heeft gewoond weet een hervestiging alleen maar te faciliteren. Het lijkt er daarenboven sterk op dat u

de duur van uw verblijf in Behsud tracht te minimaliseren. U verklaart bij het CGVS dat u hier slechts twee of drie maanden voor uw vertrek uit Afghanistan ging wonen. Echter staat in uw verklaringen die u aflegde bij de DVZ te lezen dat u naar Behsud verhuisde zes jaar geleden en hier woonde tot aan uw vertrek, tweeënhalve jaar geleden (verklaring DVZ, vraag 10). Dat dit een fout moet zijn geweest lijkt uitgesloten. Zo staat in uw verklaringen afgelegd bij aankomst in België dat u geboren bent in Laghman maar dat u opgroeide (letterlijk: agrandit) in Behsud (minderjarigenfiche, adresse dans le pays d'origine). Het lijkt dan ook ontegensprekelijk dat u de duur van uw verblijf in het veiligere Behsud tracht te minimaliseren."

Verzoeker brengt geen concrete elementen noch dwingende argumenten aan die de voorgaande bevindingen weerleggen of ontkrachten. In de mate verzoeker voorhoudt dat hij zich omwille van de politieke achtergrond van zijn familieleden niet kan vestigen in het dorp Abdyan, herhaalt de Raad dat verzoeker zijn problemen omwille van de activiteiten van zijn familie niet aannemelijk heeft gemaakt. Waar verzoeker nog wijst op de welgesteldheid van zijn familie en zijn langdurig verblijf in het westen waardoor hij als rijk zou worden aanzien, herneemt de Raad dat louter hypothetische beweringen en verwijzingen naar algemene informatie, zonder dergelijk risico *in concreto* aan te tonen, niet kunnen volstaan.

De Raad besluit dat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich in het dorp Abdyan, gelegen in het district Behsud van de provincie Nangarhar, of in een ander nabijgelegen dorp in het district Behsud dat is opgegaan in de agglomeratie rond de stad Jalalabad vestigt.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN